

НЕЗАКОНИТ ОТКАЗ УГОВОРА О РАДУ ЗБОГ ПОВРЕДЕ РАДНЕ ОБАВЕЗЕ

Послодавац не може да откаже уговор о раду запосленом због повреде радне обавезе ако запослени одбије да ради на пословима који наручавају његово здравље.

Из образложења:

„Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, као и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о раду прописано је да запослени има право, између осталог, за безбедност и заштиту живота и здравља на раду, здравствену заштиту, заштиту личног интегритета и друга права у случају болести, смањења или губитка радне способности. Одредбом члана 14. став 1. тачка 3. Закона о раду прописано је да је запослени дужан да обавести послодавца о битним околностима које утичу или би могле да утичу на обављање послова утврђених уговором о раду, а чланом 16. став 1. тачка 2. да је послодавац дужан да запосленом обезбеди услове рада и организује рад ради безбедности и заштите живота и здравља на раду, у складу са законом и другим прописима.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о раду, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови извели правилан закључак да су основани захтеви тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани. Наиме, нижестепени судови су, полазећи пре свега од исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке, те од налаза и мишљења судског вештака, правилно утврдили да није било разлога за отказ уговора о раду јер је тужилац из оправданих разлога одбио да ради и да се његово понашање не може приписати у кривицу тужиоца као запосленог, због чега нису испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду који је регулисао разлоге за отказ од стране послодавца. У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је да се тужилац више пута обраћао туженом обавештавајући га документовано са медицинским налазима да послови инкансанта нарушавају његово здравље, а тужени није реаговао на наведено обраћање тужиоца, а што је био дужан у смислу члана 41. став 1. тачка 7. Закона о безбедности и здрављу на раду, односно да ангажује службу медицине рада који би о наведеном дала своје мишљење или пак ценио препоруку лекара неуропсихијатра из 2012. године, по којој тужилац није способан за рад на пословима који захтевају непрекидно седење и стајање. Осим тога, по налазу вештака, тужилац уопште није способан за обављање послова радног места инкансанта након одстрањења меланом на нози, због чега су нижестепени судови извели правилан закључак да је тужилац из оправданих разлога одбио да обавља послове инкансанта, те да нису испуњени законски услови прописани чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиоца, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани“.

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Рев2 304/2017 од 22.3.2017. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 24.4.2018. године)